

ΤΟΙΧΩΣΕΙΣ.

ΕΝΩΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ

Π. Σ. ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

ΙΟΥΔΙΑΣ Δ. ΡΑΛΛΗ. (*)

Τώρα που πρωτοτάξειδο θ' ἀπλώνης τὰ πανιά σου,
 'Σ τοῦ κόσμου τ' ἄγρια πέλαγα, παιδί μου, ν' ἀρμενίσῃς,
 Καὶ ἀντὶ νὰ σέχης 'ετό γιαλό καὶ 'ε τὴν τρελλή χαρά σου
 Νὰ παίζης μὲ τὰ κύματα καὶ νὰ ζητής νὰ κλείσῃς
 'Σ τὰ δάκτυλά σου τὸν ἀφρό, τὴν φεύτικη εὐμορφά τους,
 Χίλιαις φοραῖς θὰ νὰ τὰ ἰδῆς, θολὰ ν' ἀνεμοδέρουν
 Τριγύρω σου ἀστατα, σκληρὰ, μὲ τὸ ροχαλιασμά τους,
 Καὶ 'ε τὴν πλατειὰ τὴν ράχη τους ἀχόρταγα νὰ σέρνουν
 Συντρίμματα καὶ χαλασμούς, τώρα κ' ἔγω, παιδί μου,

Σοῦ στέλνω τὴν εὐχή μου.

Πῶς φεύγει ὁ χρόνος ὁ σκληρός! Ἐχτές τὸ πρῶτο χνοῦδι
 Ποῦ στόλιζε τ' ἀδύνατα, τ' ἀμεστα τὰ φτερά,
 'Η μάνα σου 'ε τὸν κόρφο τῆς σ' ἔσφιγγε πεταροῦδι,
 Καὶ σήμερον ἀητόπουλο πετᾶς γοργά, γοργά!
 Καὶ δὲ ροβᾶσαι σύγνεφα, κι' ἀντάρα δὲ σὲ σκιάζει
 'Σ τῆς νειότης τὰ ψηλώματα περνᾶ τ' ἀγριοκαΐρι
 Ποῦ κάπου κάπου ἀνέλπιστα τὸν οὐρανὸ σκεπάζει,
 Κ' ἔρχετ' εύθὺς ή ξαστεριὰ, τὸ φῶς, τὸ καλοκαΐρι.
 Εἴν' ή ἀγάπη φυλαχτό! Ἐχει καὶ σὺ μαζύ σου

Πάντοτε τῇ δική σου.

Προφύλαξέ την 'ε τὴν χαρδιά. Θᾶναι γιὰ σένα ἐλπίδα,
 Θᾶναι γιὰ σὲ παρηγορὰ καὶ σκέπη καὶ λιμάνι
 Μή λησμονήσῃς τὴν φιωχή, τὴν ἀχαρη πατρίδα,
 Καὶ τὰ παληγά μας κόκκαλα Θυμήσου δὲ δὲ φθάνει
 "Ολου τοῦ κόσμου ὁ θησαυρὸς, παιδί μου, νὰ πληρώσῃ
 Μία φουχτ' ἀπὸ τὸ χῶμά σου, μία στάλα ἀπ' τὸ νερό σου.
 "Ἐχει πικράδα ή ξενητειὰ, κι' δσα καλὰ ἀν σοῦ δώσῃ
 "Ἐδῶ νὰ τρέχῃ πάντα ὁ νοῦς, οἱ πόθοι, τ' ὄνειρό σου
 "Αγάπησέ την 'σὰν ἐμέ! αὐτ' εἰν' ή προσταγή μου,

"Αν θέλης τὴν εὐχή μου.

(*) Δημοσιεύεται τὸ κατόπιν μετάλγη πάθους καὶ καλοισθητίας στιχούργημα τοῦ Κ. Μισ.

Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.